

TRIBUNA

En defensa d'Alguaire i de Felip Puig

PERE MACIAS I ARAU

Ara fa 10 anys, en funció de les meves responsabilitats de conseller de Política Territorial i Obres Públiques i per mandat explícit del president Pujol, vaig tenir l'oportunitat de tancar l'operació de compra dels terrenys de l'aeròdrom d'Alfés a l'Exèrcit espanyol.

El projecte era convertir l'aeròdrom en aeroport. Teníem clar, des de CiU, que a Lleida li corresponia una instal·lació aeronàutica de primer nivell, i ens semblava que Alfés era una bona ubicació.

Quan en Felip Puig em va substituir, va endegar de seguida la tramitació, sempre llarga i feixuga, per fer possible que la terra ferma disposés d'un bon aeroport com més aviat millor.

Llegeixo i escolto aquests dies, dels mitjans de comunicació, unes crítiques que em semblen totalment injustes a l'exconseller Puig.

Si Lleida té avui aeroport, encara que sigui en una altra ubicació, un dels responsables és ell. Resulta sorprenent, una vegada més, veure com els consellers del govern tripartit es dediquen, amb més ganes, a fer d'oposició de l'oposició que no pas a governar, que és el que haurien de fer. Per això els paguem. Sóc dels convençuts de la necessitat de disposar de bones infraestructures arreu del territori. Políticament i personalment, he formulat moltes vegades la proposta de convertir la plana de Lleida en un potent nucli logístic.

La posició geogràfica privilegiada en la cruïlla dels eixos Barcelona-Saragossa, Tarrago-

na-Osca i Tortosa-Val d'Aran, així com la bona connectivitat ferroviària amb amplada internacional i ibèrica, és un actiu extraordinari de Lleida.

Per complementar aquestes dotacions de transport terrestre, l'aeroport constitueix una peça bàsica. Crec, doncs, en el futur d'Alguaire. No tan sols com a aeroport de passatgers, sinó també en dues altres facetes, avui per avui, molt poc desenvolupades.

En primer lloc, la seva vocació de centre de càrrega aèria. És una aposta a la qual cal dedicar-s'hi amb totes les forces.

També, com a aeroport del que s'anomena aviació general, sector d'àmplia tradició a Europa, però amb escassa implantació a la península ibèrica: vols de negocis, de protecció fisiosanitària, d'atenció a les emergències, escoles aeronàutiques, serveis i indústries auxiliars de l'aviació... Només cal anar 200 quilòmetres al nord per veure'n el model.

Tinc la sensació que el govern tripartit no ha explotat massa aquestes possibilitats. Com és la seva habitud, s'ha dedicat a buscar titulars gastant-se molts diners, sense tenir-ne clars els objectius. Jo, com en Felip Puig, creiem que s'han d'esmerçar, a Lleida, a Alguaire, tots aquests recursos

i més, si cal. Però, s'han d'emprar en projectes sòlids i que tinguin vocació de consolidar el projecte. No fer-ho així és un miratge destinat a l'engany de la gent i que no suporta el pas del temps.

Quan Felip Puig ha qüestionat

l'actuació del tripartit, ho ha fet per subratllar la necessitat d'invertir bé davant l'actual govern, tant disposat a polítiques de curt recorregut, de cara a la galeria, però que no garanteixen el futur de les pres-tacions als lleidatans.

Les infraestructures són només un instrument, el més important és el servei que presten a la societat.

Per això, val la pena, ara més que mai, ser ambiciosos amb Alguaire. Des de CiU, ho tenim clar.

Quan Felip Puig ha qüestionat l'actuació del tripartit, ho ha fet per subratllar la necessitat d'invertir bé davant l'actual govern

COLABORACIÓN

Compromís per Lleida. Aigua per Unir

IGNASI ALDOMÀ

IMPULSOR DEL COMPROMÍS PER LLEIDA

QUÈ DIU EL COMPROMÍS per Lleida? El decàleg que en el seu dia signaren entitats ciutadanes, sindicats i institucions, amb l'aval des d'ICV fins al PP, que fou publicat i es pot trobar a Internet. En funció del *tempus* marcat pel debat de l'aigua a Catalunya, els impulsors del Compromís convocarem pel dia 18 de setembre la jornada *Aigua per unir*, en la qual una participació experta aportarà la seva visió i propostes personals sobre l'aigua i el país; els contin-

guts es poden seguir directament, també, a través d'Internet. Com a tancament de l'acte i d'acord amb els seus promotors vaig llegir la nota següent:

"Donar gràcies de la participació dels membres de la taula i la seva expressió lliure que ens ha de servir per avançar en el progrés i la governança del país. Remarcar l'esperit del Compromís per Lleida que reivindicuem i que ens ha portat a l'organització d'aquesta trobada.

1. No som venedors d'aigua

(l'aigua és un bé públic que no es troba a les nostres mans), ans al contrari: ens preocupa la deriva actual del canal Segarra-Garrigues, en la qual part de la gent de Lleida veu un projecte escapçat per dur l'aigua cap a Barcelona, sense més.

2. Ens interessa, sobretot, un futur qualitativament millor per a les terres de Lleida; per a la seva pagesia, que necessita uns regadius moderns (en particular el Canal d'Urgell); insistir en la línia propositiva del Manifest de Vallbona per sortir dels paranyes del canal Segarra-Garrigues; un futur per a l'agroindústria, que ha de ser més competitiva; per a la Universitat, que ha de ser internacional i no

es pot conformar amb sobres; per a uns serveis i equipaments de país i projecció internacional; per la potenciació del nostre patrimoni cultural i mediambiental... i aquest és l'objectiu que ens guia.

3. I demanem també una concepció diferent de Catalunya (de la qual hem dibuixat en la sessió algunes línies; potser la Mutualitat catalana) perquè la nostra proposta sigui viable, una concepció en la qual estem naturalment interessats el 30 per cent de catalans que no vivim a la regió metropolitana i en el marc de la qual ens trobem avui de manera expressa amb la gent de Girona i també amb la gent vinguda avui de

Barcelona (molts d'ells originaris d'aquestes terres), i en què esperem trobar-nos també algun dia amb la gent de les Terres de l'Ebre.

4. I és en aquest marc (i no en els dels fets consumats, ni les urgències) que hem d'avançar en una solució general per a un tema clau com és l'aigua, (de la qual solució s'ha desbrossat en aquesta sessió una part del camí). L'aigua ens ha de servir de nexa d'unió, no de confrontació: per fer un país més pictòric (econòmicament, socialment, culturalment, políticament i mediambientalment), que és la base indispensable d'un major benestar i compromís dels seus territoris i els seus habitants."